

stedet for at låse os fast skal lytte til den. Jeg vil til fulde respektere, hvis man siger: Selv om vi helst vil ud den 1. juli, er vi stadig åbne over for at tage stilling til situationen og se på, om arbejdet er udført tilfredsstillende, eller om vi skal blive lidt længere, hvis den irakiske regering og FN beder os om det.

Der er gode ting at sige om situationen. Jeg er godt klar over, at der sker forfærdelige ting, f.eks. blev en sydafrikansk ingeniør og en ingeniør fra Madagaskar dræbt i går, men undskyld mig – var den sydafrikanske ingeniør og ingeniøren fra Madagaskar, der blev dræbt i går i Bagdad, korsfarere? Jeg tror det ikke. Samtidig blev ti af disse ingeniørers irakiske sikkerhedsvagter for resten dræbt, og var disse ti irakere korsfarere? Nej, det var de nok ikke, vil jeg sige til hr. Holger K. Nielsen.

Hele verdenssamfundet er med i forsøget på at hjælpe. Vidt forskellige religiøse overbevisninger, vidt forskellige steder i verden og vidt forskellige kulturer er repræsenteret, og jeg synes, vi skylder at vurdere, om vi sammen med dem kan fremme et demokrati og et frit samfund. På trods af disse tilbageslag og på trods af mordene på irakere og andre, som hjælper til, især i 4-5 provinser ud af de 18, har der været holdt tre frie valg med meget stor valgdeltagelse, og ikke mindst i januar måned var det en meget, meget fornem demonstration, fordi Al-Qaeda jo havde lovet at skyde alle, der stemte. Alligevel stemte et flertal af Iraks befolkning, og det var et kolossalt udtryk for vilje til at sætte terroristerne stolen for døren.

Man har nu et stort antal frie dagblade, radio og tv-stationer; det havde man ikke før. Der var opstillet 300 partier til valget; før var der ét. Der er sket en økonomisk fremgang, som illustreres af, at i 2002 havde man pr. capita 802 US-dollar, men i dag har man pr. capita 1.051 US-dollar; Den Internationale Monetære Fond venter, at den irakiske økonomi vil vokse med ca. 17 pct. i 2006; der er siden april 2003 skabt over 30.000 nye firmaer, de fleste af dem små og middelstore virksomheder i andre sektorer end oliesektoren, og det betyder så, at arbejdsløsheden nu er begyndt at falde fra et meget højt til et betydelig lavere niveau, nemlig mellem 27 og 40 pct. Den er stadig alt for høj, men den er dog stærkt faldende.

Alt dette betyder, at 73 pct. af befolkningen siger, at sammenlignet med situationen før den militære aktion er deres situation i dag enten meget bedre, noget bedre eller uændret, og 68

pct. af befolkningen siger i den samme meningsmåling, som Oxford Research International foretog i november 2005, at om et år vil situationen i Irak være noget eller meget bedre end i dag. Skal vi så ikke hjælpe dem med at gennemføre, at situationen bliver bedre end i dag, i stedet for at sende dem i armene på terroristerne eller baathisterne?

S og R siger, de gennem et helt år har prøvet at få fastlagt en exitstrategi. Jeg vil godt sige, at jeg har haft talrige møder med S og R, så det er jo ikke sandt – det er i hvert fald en fejlerindring – når de siger, at de ikke er blevet hørt. De er blevet hørt, og hvis man ser på de fem punkter, S og R sendte ud i begyndelsen af januar måned som deres plan for en exitstrategi, vil jeg bare sige, at de tre af punkterne jo er opfyldt i det beslutningsforslag, som S og R klogeligt nok vil stemme for, bl.a. fordi vi selvfølgelig har lyttet til dem.

Vi har øget indsatsen for administrative reformer og civilsamfundsopbygning, som S og R ønsker. Vi øger vores bidrag til EU's retsstatsprogram, og der skal holdes to kurser herom i Danmark inden for kort tid. Vi øger vores bidrag til træning af irakisk politi; der har hidtil været 6-9 mand, men nu kommer der 11, heriblandt højtstående, politifolk til Bagdad. Det er de tre ting, vi har gjort.

Det fjerde punkt, som vi ikke har kunnet efterkomme, er, at man ønsker 50 trænere til NATO's træningsmission. Der er bare ikke nogen, der ønsker 50 danske trænere til NATO's træningsmission, for det ville betyde, at vi stod for 25 pct. af træningen, og da der er 26 lande, der gerne vil deltage i træningen, kan ét land altså ikke dække 25 pct., for så kan de andre ikke være med. Men alligevel øger vi personantallet fra 16 til 21 ifølge beslutningsforslaget.

KL 15.00

Sidst, men ikke mindst: Jeg læste op, hvad der blev skrevet om, at det civile/militære samarbejde betyder noget for forbedringer af den konkrete hverdag ude på stedet, også med lokal arbejdskraft, og derfor øges med beslutningsforslaget antallet af personer, som skal beskæftige sig med det, fra 10 til 25.

Til hr. Morten Helveg Petersen: Jo, vi har sandelig lyttet, og vi har prøvet at udforme et forslag, som udtrykker vores bedste overbevisning, også fordi det er vores indtryk, at det også er S og R's overbevisning, at vi skal fortsætte ad den vej.